

Nog een paar grijze oudjes

Kerkgang. Opkomst? Jongeren? Kinderen? O nee, alleen nog een paar grijze oudjes.

Zo ziet het er soms uit. Vanaf de preekstoel kun je dat goed waarnemen. Geen kinderen. Geen jongeren. Geen dertigers en

veertigers. De morgendiensten zijn nog wel aardig gevuld. De avonddiensten uitgedund in enkel tinten grijs. Waar is nog een tweede deinst?

Gelukkig, er zijn gemeenten die groeien en bloeien. De gemeenteopbouw vertoont dan geen 'tol', maar is als een piramide, een gezonde brede opbouw. Mooi is dat. Heerlijk om tot een vitale gemeente te behoren. Overigens gaat het daar ook niet vanzelf. Een levende gemeente heeft aandacht nodig, inzet, liefde en vooral gebed. Gemeente-zijn is hard werken.

Maar terug naar die grijze oudjes. Vitale gemeente? Ze praten niet zo druk. Vragen niet veel aandacht. Ze zijn ervoor zover mogelijk elke zondag, trouw. Het is meer dan gewoonte. Het is deel van hun leven. De gemeenschap, het Woord en de verkondiging, de psalmen en de liederen, de schuldbelijdenis en de vergeving, de gebeden en de dank, de muziek en ontmoeting.

In een estafetteloop (denk aan het vuur bij de Olympische Spelen) is elke loper even belangrijk. Geloof het: de grijze oudjes geven het 'vuur' door. Mogen dat.

Ik was in de vakantie in een imponerende dorpskerk. Een sombere dag. Nog twee bezoekers. Er was een tentoonstelling ingericht. Soms waren er concerten, vanwege de geweldig akoestiek erg geliefd. De gemeente was geminimaliseerd en nu vacant. Wie neemt een beroep aan naar hier? Twee vrijwilligers, dames, spraken mij aan. Ze wisten alles van het gebouw, de gemeente, de kerk. Zij waren representanten van de categorie 'grijze oudjes'. Maar ook dit. Die twee gastvrouwen, elkaar aanvullend en mij informierend, waren beide bezielde mensen. Samen tot een hand en een voet. De niet edele leden (lees: waarvan wij zeggen dat zij hun tijd gehad hebben) zijn van geweldig belang. Geplant in het voorhof, geven vrucht

(Psalm 92). Dat is belofte en realiteit. Een warm welkom. Even gaven zij mij deze gemeenschap een gezicht.

Wij zien wat voor ogen is. God ziet het hart aan. Grijsz oudjes met hart en ziel voor geloof, kerk en Evangelie. Gekleurd door het Evangelie. Daar word je warm van. Daar kikker je van op. Sombor? Even straalde de zon.

Als een estafette. Wanneer er lenige jonge lopers ontbreken, dan maar desnoods met rollator. De lofzang mag en moet gaande blijven. Als cederbomen op de Libanon. Grijs, en toch groen en fris. Ze zullen vruchten dragen. Ouderen doen ertoe. God telt hen mee (Psalm 87).

Ds. F. van Roest